The Classical Review

<http://journals.cambridge.org/CAR>

Additional services for *The Classical Review*:

Email alerts: [Click here](#)

Subscriptions: [Click here](#)

Commercial reprints: [Click here](#)

Terms of use : [Click here](#)

Praelections delivered before the Senate of the University of Cambridge, January 25, 26, 27, 1906

Praelections delivered before the Senate of the University of Cambridge, January 25, 26, 27, 1906

U. de Wilamowitz-Moellendorff

The Classical Review / Volume 20 / Issue 09 / December 1906, pp 444 - 446

DOI: 10.1017/S0009840X00995295, Published online: 27 October 2009

Link to this article: http://journals.cambridge.org/abstract_S0009840X00995295

How to cite this article:

U. de Wilamowitz-Moellendorff (1906). The Classical Review, 20, pp 444-446 doi:10.1017/S0009840X00995295

Request Permissions : [Click here](#)

REVIEWS.

PRAELECTIONS DELIVERED BEFORE THE SENATE OF THE UNIVERSITY OF CAMBRIDGE, JANUARY 25, 26, 27, 1906.

QUINQUE sculptores in arte sua principes in certamen venisse Plinius tradit, cum Amazonis statua in Dianae Ephesiae templo erigenda esset. Quinque philologos Britannos praelectione publice habita de solio regii professoris Cantabrigiae concertasse hoc nitidum ostendit volumen. Quod qui componendum curavit, nae ille singularem philologis omnibus paravit delectationem, exteris fortasse etiam suaviorem, cum nullo partium studio occupati elegantissimorum simul et doctissimorum virorum orationibus aurem praebere possimus. Quamquam ea tenus quidem quasi sodalicii iure coniuncti sumus quicumque Atticam Musam colimus, ut sciamus, quanti sit in cathedram ascendere, quam nuper tenuit cui soli contigit ut lyricam poesis vere Graeca arte exerceret (quis enim superare possit Leopardii Italiam a R. C. Jebbio Graece expressam?), cuius obtinendae gratia Ricardus Porsonus unicum illam quae de Euripidis Hecuba est orationem habuit, lege coactus, nam severae ille disciplinae signifer tacito nutu malebat docere, ne persuadendi artificii aut importunae eruditionis ostentatione vincere videretur. Itaque invitatus legi paruit, candidoque animo quam non honorifice de oratione sua sentiret professus est. In qua sane et acumen et leporem facundissimi viri frustra circumspiciamus. Memini me hanc orationem adulescentulum legisse, cum saluberrimo Ottonis Jahnii praeceptoris mei iussu fundamenta studiorum in Porsoni et Elmslei libris collocarem. Tunc comparatis et Adversariis Porsoni a Monkio et Blomfieldio editis et libro etiam iucundiore, cui Kiddii pietas 'tracts and miscellaneous criticisms of R. P.' inscripsit, diligere quidem coepi etiam hominem Porsonum, sed fore ut orationem illam iterum legerem vix expectassem. Nunc vero, de his quinque praelectionibus referre iussus, relegi eam, adsumptis etiam Bentlei nonnullis, ut animum quodammodo redderem Cantabrigiensem. Ergo nunc vel Cantabrigiae Latinus sermo patrio cessit; sed inter summa ipsius Bentlei merita numeramus quod vernaculo sermone philologica tractare coepit. Itaque dicendi et vi et gratia hae praelectiones Porsonianam superant omnes, superant etiam copia eruditionis, sive in inti-

ma philosophiae nos deducunt, sive religiones aut iura Graecorum ab ipsis generis humani primordiis repetunt. Tamen vereor, ne Porsonus, si censorem eum fingimus, subinde acerbo illo sale usus fuerit, quo Brunkium et Wakefieldium et ipsum Hermannum haud immerito perfricuit. Qui cum Hermanno in eo consensit, simplicem esse veritatis viam, neque ullis doctrinae aut sagacitatis artibus effici, ut versui Graeco aut insit aut subsit quod poeta Graecus nec sentire nec dicere potuerit. Nec difficile nec iniucundum esset, pluribus ita in universum disputare; sed ad singula transire officium est.

Agmen ducit HENRICUS JACKSON Cratylo, Platonis dialogo, breviter enarrato. Quod eo consilio fit ut simul et quando fere Cratylus scriptus sit appareat et quam gravia ad ipsius Platonis philosophiam cognoscendam conferat. Refutari Cratyli philosophi doctrinam, profectam eam quidem ab Heraclito, sed minime mere Heracliteam; irritum enim esse, quod ille docuerat, res ipsis e nominibus rerum cognosci; proficiscendum enim in omnibus esse a formis aeternis quibus singula quaecumque sensibus percipiuntur quamvis fluxa et mutabilia continentur. Quae doctrina cum eadem sit in Phaedone et Republica, nondum sit in Phaedro et Symposio, non iam sit in Timaeo, natales Cratyli artis terminis circumscriptos esse. Quae mihi omnia verissime videntur esse disputata. Ipse enim dudum mihi persuasi, vulgari opinione, quam ultimus Raeder exposuit, nec tempora nec pondus Cratyli recte aestimari, quem prope a Theaeteto abesse arbitratus confirmari hanc sententiam subtili Jacksoni dissertatione maxime laetor. Cum enim Graeci artis logicae imperiti res cognoscere studerent, facere non poterant quin temptarent, num naturam rerum e vocabulis et nominibus rerum elicerent. Quod cum Platoni, novae dialecticae auctori, refutandum esset, et sapienter fecit et pie, cum Cratylum, quo adulescens ipse usus erat praeceptore, induceret patronum doctrinae haud minus seriae et gravis quam veritas Protagorae erat, quam in Theaeteto refutat, inducto Theodoro, item praeceptore suo. At Antisthenem vulgo iactant in Cratylo carpi. Ne verbum quidem Jackson de hac

opinione facit. Nihil magis admiratus sum eloquentissimo hoc silentio; nec verbum addi opus. Spirat autem omnino per hanc praelectionem festiva illa brevitās, genio Britannico propria. Quale hoc est de Platone 'I very much fear that he would have mistrusted some of the results of modern philological inquiry. But perhaps I am doing him a wrong: for he was a man of an open mind,' aut illud de Xenocrate 'an amiable moralist who out of piety taught Plato's philosophy, but did not understand it.'

JACOBUS ADAM edisserit, quid Graeci de caelesti animae humanae origine, de deorum hominumque cognatione, de divina mundi anima senserint. Commovemur sublimitate cogitationum, delectamur floribus poetarum dextre interspersis, captamur eruditione pietate eloquentia. Dicam breviter: alterum Plutarchum audimus. Magna laus; sed etiam Plutarchi eruditio amplior est quam accuratio. Iniuriā facit Euripidi qui ad eum refert quae Critias in Pirithoo dixit, iniuriā Paulo apostolo qui eius doctrinā cum Stoica confundit, quam Actorum scriptor a Paulo Areopagitis propositam esse finxit. Quid quod ipsa Pindari verba, quod Adam disputationi suae fundamentum esse voluit, a mystica ratione, quam Boeckhio duce illis subesse credit, alienissima sunt. Nolo de perturbatis Pseudoplutarchi (nam personatus Plutarchus Apollonium consolatus est) verbis nunc agere, id enim luculenter dicunt, alium Pindari threnum excerpti quam is fuit, in quo de inferis agebatur. Hic igitur omnino procul habendus est, nec profecto reconditi quidquam in perspicuis his verbis latet, animam per somnia ostendere *τερπνῶν ἐφ' ἑρπύσσον χαλεπῶν τε κρίσειν*, scilicet eventum eorum quae sive grata sive ingrata imminēt, per somnia portendi. Quis talia non ipse perpressus est? quis nescit, quantum fidei Graeci somniis habuerint, etiam medici et philosophi. Iudicium vero post mortem animae imminens ne per vim quidem in simplicia haec verba inferri potest. Quod iudicium plerique Graecorum ne fando quidem norant, neque enim nisi per vatum aut mystagogorum doctrinā, nedum per somnia, certiores de eo fieri poterant. Ceterum me iudice Pindarus inter mysticos referendus non est; qui Theronis mystae gratia de animae migrationibus, mortui cuiusdam Eleusiniis initiati gratia mysteriorum virtutes celebravit, ipse autem Delphicam, hoc est patriam profitebatur religionem.

Ab A. W. VERRALLIO praeclarum ingenium in causa victa et confecta frustra consumi aegre ferimus. Negat Minervam

in Aeschyli Eumenisin calculum urnae immisisse. Verba enim ambigua esse, rationes autem e religione et arte Aeschyli petitas hoc poscere. At Minerva cum dicit *ψῆφον τήνδε προσθήσομαι* calculum manu tenet, credendaque est urnae immisisse, nisi aut vi praepedita est aut dolo malo mentita. Id tantum investigatione dignum est, cur Aeschylus Minervam solam ex omnibus iudicibus noluerit clam suffragium ferre, cur illa rationem sententiae suae proferat talem quae plerisque nostrum dea videatur indigna esse. Sed etiamsi Aeschylum fortasse non laudabitis (ego laudo): nefas est argutando efficere, ut fecisse videatur quae nobis placeant. Verallius quidem dicit 'the idea to artist and audience is *everything.' Creditis Porsonum haec fuisse probaturum? Sed acta est haec causa et confecta.

WALTER HEADLAM exorsus a cantico secundo de Agamemnonis compositione et arte verba facit, additis etiam versionis Anglicae speciminibus. De quibus iudicare meum non est: verum etiam in peregrino sermone commodissimam hanc enarrationis viam esse intellego. Deinde versibus suis Headlam nonnulla subicit in universum disputata, e quibus liquido apparet, ab hoc praeeptore ductos in ipsa Musae Graecae penetralia introduci tirones. Pauca adscribam 'there was a body of ideas which the Greek race had adopted or evolved as conclusions reached by man's experience. These were accepted as established truths, and were the bases for the ordering of life. These ideas, already known, familiar for the most part as the Ten Commandments, the poets are constantly alluding to and founding metaphors upon; they are like themes on which a musician composes variations.' Profecto, hoc perspexerit oportet qui Bacchylidis Pindari Aeschyli carmina et intellegere et aestimare recte voluerit. Sicut enim sermo lyricus dictionum metaphorarum comparisonum colores cuivis poetae suppeditat, ita etiam sententiarum colores eidem praesto sunt, magisque in componendo et variando quam in inveniēdo propria cuiusque poetae virtus conspicitur. Quae tanta splendet in Agamemnone, ut Headlam absolutissima novae musicae opera ad eam illustrandam advocet; poterat etiam architectura Graeca uti: Parthenon Oresteum aequiperat. Singula tractare non vacat; vereor autem, ne Headlam apicum traditorum nimis tenacem se praestet. Veluti *πένθεια* vocem Graecam non esse rectissime monuit Blassius, nec nominativum *ἀρή* aut genetivum *δήριος*, ab Attico sermone abhorrentes,

tolerare possum. Sed malo de una voce loqui, quam Headlam cum multis ita mutandam duxit, ut bubuleus oves pascere dicatur, quod nec in Graecia nec opinor in Britannia moris est. ἔθρεψεν δὲ λέοντος Ἴνιν δόμοις ἀγάλακτον οὕτως ἀνὴρ. οὕτως in apologi exordio sollemne fuisse ostendit Aristophanes *Vesp.* 1182, Lysistr. 785, et Plato *Phaedr.* 237 b. Faciunt βούρας, nec vident sequi μηλοφόνουσιν ἐν αἵταις.

GUILELMUS RIDGEWAY de Supplicibus Aeschyli scripsit. Qui postquam rectissime exposuit Supplices omnium quas habemus tragoediarum longe esse antiquissimam (accuratiora autem scire velle male ludentis est), choreutes fuisse quinquaginta, nonnullae aliae, quae legenti mihi gratissima fuerunt, cum inter nos archaeologi quidam manifestae veritati obstrepere nondum desinant, sane gravem necdum solutam quaestionem aggreditur. Qui tandem fieri potest, ut Aegypti filii Danaïdas quasi ἐπικλήρους sibi in matrimonium tradi iubeant; Danao patre superstiti? Certum est, ipsos Argivos, qui puellas a vi defendunt, Aegyptiis eas concessisse, cum iura sua per leges repeterent. Ego quoque olim difficultati solvendae me imparem esse confessus sum (*Hermae*, vol. xxii. 286). Itaque magna cum expectatione hanc praelectionem legebam. Qua tamen excidi; nam Ridgeway omnia a matris potestate repetit, concertare autem ἐνδογαμίαν et ἐξωγαμίαν quas anthropologi dicunt. Ego ex eis sum qui inter Aricas gentes umquam aliam atque patriam potestatem fuisse negant, cum ipsa lingua luculenter hoc

videatur docere. Sed quantum ad Graecos, testimonia examinare sufficit, quibus fretus Ridgeway Atheniensibus Aeschyli aetate maternum ius notissimum fuisse adfirmat. Duos testes adfert, Iustinum et Varronem, sed unde Romani homines ea sumpserint, quae Dracontis legibus et Homero Hesiodoque praeferre iubemur, ne quaesivit quidem. Utraque fabula aetiologica est. Iustinus, pro quo saltem Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, laudandus erat (apud *Athenaeum*, p. 555 d), Cecropem διφυῆ appellatum esse tradit tamquam matrimonii inventorem; Varroniana fabula quin his nugis a ludente grammatico superstructa sit, non dubitabit qui aetiorum Graecorum vicissitudines et origines persequi didicerit. De talibus pragmaticorum ineptiis serio agere piget, qui vel grammaticorum regulam, qua Ἀθηναία de femina Attica dici vetatur, a Cecrope repetunt. Sed fac, matrimonium institutum sit a Cecrope, quid hoc probat? Quis fuit ante Cecropem, quem primum Atheniensium regem terra edidit? Matris potestatem inter Praeadamitas valuisse equidem minime nego. Haud impune negligitur quam vocare consuevimus fontium investigatio, siquidem ex auctore fides eorum pendet quae a seris compilatoribus tradita accipimus. Sed ne ab Aeschyli quidem fontibus quaerendis manus cohibebimus, neque iam despero hac ratione ipsam eam quam Danaïdum causa offert quaestionem solvi posse. Sed hoc longiorem requirit disputationem.

U. DE WILAMOWITZ-MOELLENDORFF.

Berolini.

LINDSAY'S PLAUTUS (VOL. II).

T. Macci Plauti Comoediae. Vol. II. (Miles Gloriosus—Fragmenta). Edited by W. M. LINDSAY in *Scriptorum Classicorum Bibliotheca Oxoniensis*. 6s.

THE second volume of Professor Lindsay's Plautus contains many interesting features and raises many difficult problems. For it is to the plays herein contained that the collation which he discovered in the margins of a copy of Plautus in the Bodleian Library mainly relates. From this collation he has been able to improve the text in a number of places. It is unnecessary to dilate upon the real advance which is thus achieved, because the readings commend themselves, and, resting as they do on undoubted MS.

authority, they will be sure to command the approval of all future editors. My own sense of their value is shown by the fact that I consider myself fortunate in being able to introduce those of them that relate to the Rudens in my 'editio minor' of that play.

Immediately connected with this discovery is another feature of Prof. Lindsay's edition, on which I must speak with some reserve. It seems to me that he is inclined to rest too heavily on this Bodleian collation, and to attempt to make it do more work than it is qualified to do. In other words, he regards it as a collation which may be trusted to represent faithfully, at least in its main features, the lost Codex Turnebi. I